

ZGODNJA DANICA. KATOLISK CERKVEN LIST.

„Danica“ izhaja vsak petek na celi poli, in velja po pošti za celo leto 4 gl. 20 kr., za pol leta 2 gl. 20 kr., za četrtert leta 1 gl. 20 kr. V tiskarnici sprejemana za celo leto 3 gl. 60 kr., za pol leta 1 gl. 80 kr., za 1/4 leta 90 kr., ako zadene na ta dan praznik, izide „Danica“ dan poprej.

Tečaj XLII.

V Ljubljani, 20. kimovca 1889.

List 38.

Sv. Jezusovo Serce se ne časti zastonj.

Leta 1876 živel je v Bruselju brezverec, ki je bolehal za sušico in se je vsak dan bolj bližal grobu. Razni duhovni so že mnogotero poskušali, da bi nesrečnika spreobrnili; toda vse zastonj. Konečno so prosili patra pl. H., da bi se podal k bolniku. Bilo je o pričetku štiridesetdanskega posta. Nesrečnež vidi priti patra, zbesni se in ga hoče zabosti. Prihiteli so nekteri ljudje in mu odvzeli orožje, hudobnež pa je pričel govoriti taka bogokletstva, da ni bilo patru mogoče niti mirne besede ž njim spregovoriti.

Drugi dan zopet pride pater, bolnik je tekel neutegoma k oknu in ga hotel siloma odpreti, bodi si, da bi poklical policijo na pomoč, ali pa da bi se morebiti iz obupanja zagnal skozi okno. Ni se mu pa obneslo okno odpreti. Zato se je z zobmi škripajoč vsedel v kot, s herbtom obrnjen proti patru. Le-tá je prevedel, da se ne dá v trenutku nič opraviti; zato je odšel, priporočivši nesrečnika v molitev vsim, obljubivši jim, da bode tudi on sam zanj molil.

Posebno bridko je bilo za osodo ubozega grešnika njegovi sestri in pa njegovi nenavadno dobri ženi. Videla je sestra, kako bratu moči pojemajo od dné do dné, pa tudi da postaja vedno bolj zakerknjen v svojem sercu, ker ga njegovi tako nazvani prijatelji, t. j. trinoški brezverci, napravljajo, da naj ne pusti duhovna na smertni postelji k sebi. To stanje je bilo neprenašljivo, zato je dva dneva pred praznikom Jezusovega Serca naredila sledečo obljubo: „Gospod! Ti si sama dobrota; razsvetli vendar mojega ubozega brata! Jaz Ti obljubim, da ne bom ne jedla, ne pila, dokler ne dosežem te milosti od

Tvojega božjega Serca.“ Lahko se je videlo, da bode bolnik le-še malo dni živel. Sestra gre k patru pl. H. priporočit umirajočega brata njegovi molitvi in mu naznanit svojo obljubo. „Pokličite me,“ odgovori pater, „kedar bode v smertni nevarnosti, in prišel bodem, če tudi bi ravno takrat pridigoval.“

Kaj se zgodi? O prazniku Jezusovega Serca stoji pater H. ravno na prižnici, da bi pridigoval. Kar pridejo ga poklicat k umirajočemu. Ne da bi vedel, kam ga kličejo, preneha pater takoj s pridigo in priporoči umirajočega v molitev poslušavcem. Zvedel je, da je ta umirajoči prej imenovani brezverec, h kateremu ga kličejo. Kmalo je pri njegovem stanovanji. In kako spremenjenje! „Sprejet sem bil kakor angelj z nebés“, tako je pripovedoval pater sam. „Ta mož, ki mi je malo časa preje grozil s smertjo, stiskal mi je sedaj rokó, prosil me odpuščanja in nič ni želel bolj goreče, kakor dobro se spovedati. Vprašal sem, kaj se je zgodilo, pa nihče mi ni mogel povedati družega, kakor da so goreče molili k Jezusovemu Sercu. Ne trenotek nisem dvomil, da je samo velikodušna obljuba sestre in pa združena molitev vzročila to čudovito in naglo spreobrnjenje o prazniku presv. Jezusovega Serca.“ Mož se je spovedal z najglobokejšim skesanjem, sprejel zelo pobožno ss. zakramente za umirajoče in umerl mirno nekaj ur pozneje. (Wahrheitsfrd. v avg. 1889.)

Naša ljuba Gospá svetega rožnega venca v Pompeju.

Mesto Pompej, ob neapolskem zalivu, zasul je bil Vezuv s pepelom, z lavo (žlindro) in

kamenjem o svojem strašnem bruhanji l. 79 pred Kr. In tako je ostalo do l. 1784. To leto našel je bil namreč sledi tega mesta neki vinogradnik, kopali so dalje, in sedaj je mesto že vse razkrito, to je, Pompejišče, ali starodavnega mesta razdjanje in podertine. Obiskovalec vidi hiše, sveetišča, gledišča, ceste, steze za pešce, vodovode, krasne vodnjake, bogate umetnije.

Posamezne hiše so zidane v rimskem zlogu in po vsih stenah so slike, arabeske, napisi. Zlasti prostorne in krasne so pa očitne ter vradne stavbe. Pantheon (tempelj vsih malikov) ima 76 metrov široko in 60 metrov dolgo dvorišče z oltarjem, na katerem so stali kipi 12 glavnih malikov: amfiteater je imel 30 verst sedežev za 20,000 gledavcev.

Sredi med temi razvalinami na staropoganski zemlji postavila si je v sedanjem času Božja Mati Marija svoj prestol in deli ondi pomoči potrebnemu človeštvu tolažbo v vseh dušnih in telesnih potrebah. V poslednjih letih postavili so Mariji krasno, bogato s srebrom in zlatom oklepano cerkev. Podoba, katero časté kot sliko Božje Pomočnice, je „Naša ljuba Gospa svetega rožnega venca.“ Vedno bolj in bolj pogostoma se bere in sliši odslej o nenavadnih čudovitih uslišanjih v Pompeju. Najbolj čudno in glasovito pa je ozdravljenje umirajoče device Antonije Balestrieri iz Lacedonije, mesca julija 1888.

Antonija je bila hči premožnih starišev iz Lacedonije, mesta v provinciji Avellino. Že kot dete treh let zgubila je bila mater. Na njeno mesto prišla je mačeha, katera je pa vendar ni manj ljubila in zanjo ne manj skerbela, kakor njena prava mati. Antonija je zrastle v vitko, pa zelo nežno devico. O veliki noči leta 1888 lotila se je je huda pljučnica. Vsa sredstva, katera so precej rabili, niso pomagala nič. Bolezen se je vedno hujšala, in pridružilo se je še terganje po sklepih. Huda bolezen predrugačila je popolnoma njene ude in vso zunanost. Bolest v herbtenici je bila tako huda, da Antonija ni mogla nikdar zatisniti očesa in ni mogla znak ležati. Desna noga se je tako skercila in skrivila, da se je s kolenom brade dotikala. Roke so se zvale proti persim in se niso dale več pregibati. Kerč je stisnil pesti tako terdno, da so se zaderli nohtovi globoko v dlan in napravili dve neozdravljivi rani. Na tem telesu, katero je bilo takorekoč prebivališče vseh bolečin, morala je glava še največ terpeti. V vratu se ji je naredila majhna rana in požiravnik se ji je tako zožil, da ni mogla nobene reči več pogoltniti. Doktor Dioferia in Palmese, katera sta jo zdra-

vila, sta dejala, da za Antonijo gotovo ni nič več upanja.

Prejela je ss. zakramente za umirajoče; zdelo se je, da so ji prišle poslednje ure. Ko je že stala na pragu večnosti, zatekla se je devica v smertni nevarnosti še enkrat k Materi Božji, kateri na čast je bila pred 8 dnevi pričela devetdnevno, s prošnjo: „O brezmadežna Devica sv. rožnega venca v Pompeji, pridi mi na pomoč!“ Neprevidoma zagleda v nebeški bliščobi pompejsko Mater Božjo, katera se je približala bolni in dejala z materno ljubeznivostjo: „Glej, zdrava si! Jutri bodeš lahko vstala in šla v cerkev.“ Mati Božja zgine. Antonija se je od tega trenutka čutila vedno bolje, in zjutraj na vse zgodaj je čez štiri mesce zopet lahko zapustila postelj.

Vsi, ki so to videli, so stermeli in sami svojim očem niso verjeli: — toda bolna je dejala: „Zdrava sem in čem iti v cerkev: pompejska Mati Božja me je ozdravila.“ Nato je povedala, kaj se ji je po noči zgodilo — in v vsi hiši so častili sv. Marijo rožnega venca. Nato so šli v cerkev, da se najserčneje zahvalijo za čudovito ozdravljenje. Kmalu se je zvedel po mestu ta Marijin čudež. Ta in pa sledeči dan vreli so neprechoma ljudje v Balestrierovo hišo. In vsi so se vračali od ondod poterjeni v veri, večkrat s solzami pobožnosti in močno ginjeni. Dr. Dioferia in dr. Palmese sta radovoljno pripoznala to ozdravljenje za čeznaravno in sta to tudi pričala. Ravno tako so storili tudi veliki provikar lacedenijski in premnogi mestni veljaki, ter so priče za resnico proti brezverskim ljudem, kateri nad vsem dvomijo, priče v večjo slavo Marijino, katera je tu pomagala.

Tončka (Antonietta) je sedaj v hiši Matere Božje sv. rožnega venca. Čudež, kateri se je z njo zgodil, nagnil je tudi mnoge druge, da so zaupali v svojih stiskah v pomoč Marijino in romali k njeni podobi v Pompej. In Marija ni osramotila njihovega zaupanja. Cerkev v Pompeji postala je na ta način jedna najpriljubljenjših cerkvá, in spolnile se bodejo na njej besede, zapisane nad glavnimi vrati: „Elegi et sacrificavi locum istum, ut solium gloriae teneat. Izvolil in posvetil sem ta kraj, da bode Slavini prestol.“ („Kathol. Kirchenztg.“ v Solnogr. št. 70. 1889.)

O redovnem poklicu.

„Gospod, kaj hočeš, da naj storim?“
(Dej ap. 9, 6.)

„Gospod, kaj hočeš, da naj storim?“ tako je vprašal s konja padli Savel Jezusa, na njegovo vprašanje: „Savel, Savel, zakaj me preganjaš?“ Toda

premnogim kliče: „Ti Peter, ti Tone, zakaj mi ne služiš popolnejše? Zakaj se zadovoljuješ s samimi zapovedmi in ne poslušáš tudi mojih svetov? Zakaj ne izvoliš raji mene za ženina v vednem devištvu? Zakaj ne zapustiš raji hiše in domovine, očeta in sestre, da bi vse to od mene stoterno prejel? Zakaj mi nočeš raji služiti in biti pokoren, kakor sem bil nekdanj jaz svojemu služabniku in redniku Jožefu? „Služiti se pravi pri meni vladati.“ Res je, tako kliče Jezus prav mnogim v serce, in to tako močno, da klicani nima več mirú, ne po noči in ne po dnevi, ter da naposled pravi: „Gospod, kaj hočeš, da naj storim?“ Savlu je dejal glas z nebés: „Vstani in pojdi berž v mesto, in tam se ti bo povedalo, kaj da stóri.“ Ti Tone, ali kakorkoli se že zoveš, slišiš v sebi glas: „Ne pojdi nikar v mesto, temuč iz mesta, iz svojega sorodstva, iz svoje domovine, in pojdi v samoto; ondi se ti bo povedalo, kaj da stóri?“ Ali še bolj razločno ti kliče: „Zapusti svet popolnoma in podaj se v kak od sveta odločen samostan redovnikov Trapistov, in tam se ti bo povedalo, kaj da stóri; delaj pokoro za doslej storjene grehe in našel bodeš pravi dušni in serčni mir.“

Tak in enak glas slišijo mnogi; toda premnogi ga ne poslušajo. In zakaj ne?

No bodi si, pravi marsikdo, v mesto bi že še šel, to je, v samostan, kjer se tudi je in pije, ne vstaja prezgodaj, kjer se tudi dobi zabava in družba; toda v samostan Trapistov, kjer človek celo življenje nima več nobenega veselja, ne smé nikdar več obiskati svojih sorodnikov, še več, celó nikdar več ne govoriti, no, no! — To je pa vendar le prehudó.

Zopet drugi pravi: Zakaj naj bi bil ravno jaz tako junašk, da bi si zvolil tako nenavaden stan? Tapist je že tako ptuja beseda. Trapistov še pri nas ni ne. Za to je treba čisto posebnih ljudi. Če ni človek močan kakor živina in nima prav volovske narave, ne more pri njih ostati. In tako ostane dotičnik na tleh, ne da bi vstal in sledil svojemu notranjemu glasu.

Zopet drugi ima pogum slediti svojemu notranjemu glasu. Že si je zvezal skupaj svoje reči in natlačal culico. Ko pa se hoče posloviti od svojega sicer poštenega varha ali dobrotnika, mu ta govori ves žalosten: „Ali se ti meša, kali, da hočeš se lotiti tako nenavadnih početji? Vsaj tudi mi hočemo v nebesa priti, in upamo, da bomo tjakaj prišli, ne da bi postali Trapisti. Le domá ostani, pa lepó živi, to je zadosti.“ Ali, pravi mladeneč, jaz čutim že dolgo časa v sercu nagib, da bi stopil v samostan Trapistov. „Ah, prazne čenče,“ odverne mu uni, „jaz sem tvoj oskerbnik in ti moraš storiti, kar ti rečem; jaz tega ne pripustim.“ Prestrašen, pa tudi žalosten verne se mladeneč domú in ne upa si storiti po svojemu serčnemu nagonu. Odvernili so ga siloma od poklica.

Zopet drugim so padle luskinge od očesa, zato so sledili svojemu notranjemu glasu, menéc: „Pojdi in poskusi, je-li si sposoben. Zato je novicijat in čas preskušnje. Tam se ti bo povedalo — od prednika v samostanu, kaj da stóri, je-li ostaneš, ali pa se domú verneš. Kajti le predstojniki morejo spoznati, imaš-li potrebne lastnosti in moči za ta stan, oziroma za ona dela in opravila, za katera te hočejo rabiti.“ Gredó tedaj, in se stavijo predstojnikom popolnoma

na razpolaganje, kakor Savel Ananiju. In pade jim kakor luskinge od očesa.

Ker je pa le malo svetovalcev na svetu, kateri jih pošljejo k Ananiju, zdi se mi potrebno, odgovoriti tu na nekatera vprašanja gledé poklica zanje.

Je-li se mora slediti klicu za redovni stan?

Sv. Alfons de Liguori, od cerkve poterjeni cerkveni učenik, prav ojstro piše o takem, kdor je v resnici poklican za redovno življenje, pa temu klicu ne sledi. To pa zaradi nevarnost, katere se vsem tacim stavijo med svetom, in pa zaradi izgube premnogih milosti, katere bi bil dosegel v redovnem življenju. Vsi cerkveni učeniki pravijo, da je zeló nevarno ne poslušati klica v redovno življenje.

Kako se spozna pravi poklic? Je-li Bog kogá v resnici poklical za redovniški stan, spozná se, kakor pravi sv. Liguori, na dveh znamenjih. V resnici poklicani mora imeti prvič sposobnost za dotični red in pa resnično, čisto in vstrajno nagnjenje. Ali ima kdo nagnjenje, more odločiti spovednik ali dušni vodnik. Je-li pa ima tudi sposobnost za to bode mogel spovednik le redkokdaj odločiti, in zato mora to prepustiti predniku dotičnega samostana, kamor želi vstopiti. Ako tedaj meni duhoven, da njemu pristoji zadnja beseda gledé izvolitve stanú spovedancev in volitev pokorščine, naj pomni, da je samó svetovalec in ne neomejen gospodar gledé poklica onih spovedancev.

(Dalje nasl.)

Pravoslaven o pravoslavji.

„Narod nie jest tem, co on o sobie myśli w przebiegu czasów, ale tem być winien, co Bog o nim myśli w wieczności“ . . .

„Lez narod, który nie chce poświęcić swego egoizmu narodowego prawdziemu powszechnemu, nie jest narodem chrześcijańskim i nim nazywać się nie może.“ Solovjev.

Ime Vladimira Solovjeva je dandanes znano po širokem svetu. Saj je on v najnovejši dobi v svoji domovini zopet zbudil velikansko misel, od katere je odvisna bodočnost Slovanstva in Evrope, misel o zjedinenju izhodnje in zapadne cerkve. Njegove rodbinske zveze, globoka izobraženost in plemeniti značaj obračajo nanj oči vsega omikanega sveta. Sin je univerzitetnega profesorja Sergeja Solovjeva, historika ruskega in bivšega učitelja sedanjega cara. Ko je dokončal v Moskvi študije in si priboril doktorstvo iz filozofije, je dobil stolico istega predmeta najprej v Moskvi, kasneje pa v Petrogradu. Baveč se mnogo s historijo, posebno rusko, se je prepričal, da razlika med izhodnjo cerkvijo in zapadno vendar ni tako velikanska, da bi bil sploh nemogoč prehod. Svojega prepričanja ni plašno tajil v serci. Huda polemika se je vnela. Ta boj ga je še bolj poterdil in prepričal o vzvišenosti in osodnosti smotra, kojega si je izbral za nalogo svojemu življenju. Da bi se mogel celega tej nalogi žertvovati in brezobzirno in svobodno izjavljati svoje serčno prepričanje, pustil je stolico petrograjsko in šel potovat po Evropi. Pogo-

varjal se je o svoji nalogi z najpoglavitnejšimi možmi na Angleškem, Francoskem, Italijanskem in na Izhodu. Plod teh konferencij je filozofija cerkvene zgodovine, knjiga, katere prvi del je izišel lanskega leta v Zagrebu. Pisana je rusko.

Po njegovem je treba vero, kojo rojaki njegovi že priznavajo, le osvoboditi lokalnih vezi in jo očistiti narodnostnega samoljubja, da se pokaže kot ista z večno, neskaljeno resnico božjo. Po ti poti se cerkvi sami ob sebi morate stopiti. Sam se čudi, da ga ruska cerkev radi takih nazorov ne izobči, da ga terpi v svojem naročji! Mogoče vsaj v serci priznavajo cerkveni dostojanstveniki ruski, ki se nahajajo v oblastni roki carovi, da bi vendar le vtegnil imeti Solovjev pravo?!... Kakor jih je nebrojno pri nas, ki razmotrujoč zjedinjenje obeh cerkvá — in v prvi versti malikovavci narodnosti — vidijo le zapreke, ne pomneč, da je resnica večna, da resnica končno vendar le mora zmagati, da je božja oblast in milost vendar le močnejša od carove roke in njegovih činovnikov — tako je tudi navdušenega Solovjeva neki katoliški pisatelj zavernil: „jedna lastavica ne prinese pomladi.“ A ta opazka, ki sicer poparja navdušenost kot slana mlado cvetje, Solovjeva globoko prepričanega o njegovi stvari ni ostrašila, ampak odbil jo je: „Morebiti, da je prilet jedne lastavice le slučaj, ki nič ne pomeni. Vendar ako lastavica od mraza ne gine, je dokaz, da se je prava zima že umaknila...“

Solovjev ne izreka imena „unija (zedinjenje),“ vendar dokazuje potrebo reforme v pravoslavni cerkvi. V brošuri „Rusija in Evropa“ pobija nauke šovinizma panslavistične stranke v Rusiji in prepričava, da narodnostna izključnost vodi narode v barbarstvo, v propast. Ravno ta narodnostna izključnost v prvi versti loči vero izhodnjo od katoliške. In res, slovanskim liberalcem na zapadu, ki proslavljajo rusko ortodoksijo, ni pravzaprav nič do vere v nji, ampak le do oblačila, v katero so **Gerki**, a ne Slovani niti sveti Ciril in Metod, pristno vero vrinili: njim je le do narodne izključnosti.

Lanskega leta je bil Solovjev v Parizu. Nekega dne je v hiši knjeginje Wittgensteinske pred mnogim najodličnejšim poslušateljstvom govoreč o načinu, kako bi se imela zediniti Rusija z Rimom, in kažejoč ji pravi njen namen, rekel: Narod ni to, kar sam tekom časa o sebi misli, ampak dolžan je biti to, kar Bog o njem misli v večnosti.* Na tej krasni resnici je osnoval Solovjev svoje razmotrovanje. Rusija govori vedno o panslavizmu, vvažajoč ga za svojo historično misijo; a Rusija ima dosti lepše poslaništvo kakor pokroviteljstvo ali prisvojitvev Bulgarije, Srbije in drugih slovanskih plemen; njeno poslaništvo je, verniti se v jedinstvo kerščansko, dati se preroditi in v svoje kerščanstvo priliti svežo kerv, mesto zavzeti med katoliškimi narodi s svojimi sto milijoni duš, biti most med Evropo in Azijo.... biti stražnik Petrov na braniku kerščanskem. Tej misiji po mnenji Solovjevem se tudi popolnoma prilega značaj ruskega ljudstva, ki je skoz in skoz verski, kateremu je tako tesno in nevgodno v pravoslavju, da razpada v različne sekte. To smatra Solovjev za misel, za idejo, kojo ima Bog v večnosti o namenu

Rusije, prepričan je, da le povrat v jedinstvo bi Rusiji moči pomnožil in dal ji pravi tir.

Ako je res — pravi dalje v omenjeni prelekciji — da je človeštvo velik organizem, vendar ni le organizem materijalen in fizičen, ampak članovi, kateri ga sestavljajo, narodi in posamezniki, so bitja moralna. Misel božja, ki je za materijalni svet brezobzirna, je za bitje moralno le zavezavna. Vsaka dolžnost se lahko spolni ali ne, se lahko sprejme ali zaverže; vendar ta prostost, puščena ljudem in narodom, ne more spremeniti načerta previdnosti ali vničiti nasledkov moralnega prava. Delovanje Božje v moralni sferi ne more biti manj uspešno kakor njegovo delovanje fizično: „Dziatanie Boga i v sferze moralnej nié može byc mniéj skuteczne, niz jego dziatanie fizyczne.“ Iz tega sledi, da tudi v moralnem svetu je fatalnost, da se končno brezobzirno vresničijo božji nameni — a le posrednje po prosti volji človeški, kar se v fizičnem svetu ne nahaja. Poklic ali čista ideja, kakoršno Bog določuje vsakemu moralnemu bitju, posamezniku ali narodu, se javlja po vesti tega bitja in sicer kot najviša dolžnost... Ta ideja dolžnosti postane pravica do življenja, ako jo izveršujemo, ali pa pridemo ob pravico do življenja, ako je neizveršujemo. Bitje moralno se more ubraniti idej božjih, a od proste volje je odvisno prejeti jo kot blagoslov ali pa kot prekletstvo: „Istota moralna nié može się uchronić od idei božéj, ale od wolnej woli zawisno przyjąć ją jako bogoslawienstwo, lub téż jako przeklenstwo.“

Solovjev, kateri je, kolikor znano, še vedno pravoslaven, dokazovaje, da je gledé Rusije sedaj božja volja zedinjenje z Rimsko cerkvijo, omenja i zapreke, ki jih stavijo pravoslavni, ne toliko gledé vere same, ampak gledé narodnostne izključnosti, ki je znak pravoslavja: „Bojé se pri nas resnice, a ker je resnica katoliška, t. j. vseobčna, radi bi imeli resnico osebno, vero rusko, cerkev carsko!! Ni jim pravzaprav do nje same, ampak radi bi jo ohranili kot privilegij in sankcijo izključnosti narodnostne. **Ali narod, kateri neče žertvovati svojega egoizma narodnostnega vseobči resnici, ni narod kerščanski in se niti ne more tako zvati.** Pripravljajo v Rusiji velike slavnosti v spomin sprejetja kerščanstva; ali zdi se, da kerst sv. Vladimira, tako uspešen njemu, je bil za ljudstvo le kerst vode in da potrebujemo biti v drugič kerščeni v duhu, resnici in v ognji milosti. Odreči se moramo novemu malikovavstvu, ki je sicer manj barbarsko, ali ne manj dostojno, kakor je bilo malikovavstvo naših prednikov poganov, zaterto po Vladimiru. Današnje malikovanje je nacionalizem, kateri narodu ukazuje spoštovati smoter na mesto najvišega Boga.“ (Gl. „Rimski Katolik,“ IV. zvez.)

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Na Dobrovi so bile preteklo nedeljo Marijinega presv. Imena, 15. t. m., slovesno doveršene priserčne opravila medšmarnih máš. Vernikov je bilo zopet silno veliko, tudi od daljnih krajev, kakor navadno

* Te podatke jemljemo posreduje iz francoskega časopisa „Gaulois“ Sami rabimo poljski prevod.

med tem časom, v katerem zlasti o sobotah in nedeljah ter prazničnih časih po več spovednikov od 3eh do 9ih popoldne in od 3 do 9 zjutraj skoro neprenehoma spoveduje. Ljudstvo čuti hude čase in se posredoma vélike Božje pomočnice k Bogu obrača. Prečast. gosp. župnik Jernej Babnik si vsako leto veliko prizadeva, da naprosi po več gospodov duhovnov za spovednike in pridigarje in skerbí za lepe, slovesne in spodbudne opravila. Vsa čast!

Ako še omenimo, kar je sploh znano, da velike množice ljudstva neprenehoma romajo na slavno božjo pot na Brezje (kjer so letos začeli zidati častitljivo novo cerkev) in kako se obilno obiskujejo tudi druge Marijine svetišča, je na novo poterjeno, kar oznanuje naslednja popevka našega domačega pesnika, ki me je domá čakala, ko sem se povernil z Dobrove zvečer 15. t. m. Glasí se:

Marija moja sladkost.*)

Marija presladka,
Te kličem vsak čas,
Naj pesmica gladka,
Slavi te na glas;
Ti vnemaš čutila
Mi serčne sladkó;
Ti čista, Ti mila,
Ti žarno zlató!

Saj varuje roka
Me tvoja povsod;
Me ljubiš otroka,
Rešuješ nezgod;
Ti moja si nada
V britkostih, skerbéh,
Vslíšuješ mi rada
V vsih hudih me dnéh.

Pred tabo, Marija!
Se serce umirí,
Čutila izlija,
Te mater častí,
Si Mati edina,
V bolesti radost,
Ti sercu milina,
Ljubezni sladkost.

Naj zmiraj bom vdani,
Tvoj ljubi otrok;
Še zlasti ko rani
Kdaj smertni me lok;
Naj tudi zakrije
Kdaj grob me temán,
Tvoj blagor obsije
Poslednji me dan.

Radoslav.

Prošnja za pomoč.

Dvajsetega avgusta t. l. je silni požar 5 posestnikom na Rašici upepelil hišne in gospodarske poslopja — in nesreča je toliko večja, ker je ogenj dosegel tudi podružniško cerkev sv. Jerneja

*) Preč. gosp.! Tu Vam ponudim prvo pesmico, peto po hudi bolezni. Prosto je poslovenjena po „Maria Du Süsse.“ Sprejmite jo blagovoljno v čast rajski Kraljici.

ap., ter ji streho na zvoniku, sežgal raztopil zvonova, uro in kar je lesenega bilo v zvoniku pokončal. Dasiravno so se verli gasivci trudili cerkev rešiti in obvarovati požara, je bil ves trud zastonj; silno močni jugozapadnik je namreč ob času ognja vsa prizadevanja gasivcev v nič djali; — le streho na cerkvi so rešili, za kar jim hvala bodi. Ker je pred 6 leti požar drugim peterim vsa hišna in gospodarska poslopja z vsem imetjem vred pokončal in se niso še opomogli od svoje nesreče; je toraj zdaj skupaj 10 pogorelcev. Drugi v vasi so večinoma le revni kajžarji. Ne morem toraj drugač, kakor da poterkam na usmiljena serca in lepo prosim, naj mi pomagajo z darovi, da se napravita zvonova, ura in streha na zvoniku. Vem, da se pogosto kliče na pomoč v naši deželi za dobrodelne namene in naprave — in pa z obilnim vspehom: ali mene pa je nesreča prisilila vverstiti se med prosivce.

Toraj prosim Vas, verle duhovne tovarše in druge dobre ljudi, pomagajte mi v tej nesreči in potrebi z dobrovoljnimi darovi! Bog poverni z vso obilnostjo vse, kar boste storili za to ponesrečeno podružniško cerkev, rečem že naprej. Darove blagovoljno sprejema preč. g. vrednik „Žgod. Danice,“ pa tudi s spoštovanjem podpisani

Jernej Kosec,
župnik v Škocijanu pri Turjaku.
P. Velike Lašice.

Uslišane prošnje Marije Pomočnice.

Poplačano zaupanje neke deklice.

Spolniti moram svojo dolžnost, kolikor mi pripuščajo moje slabe moči.

Uboga deklica sem. Živim od dela svojih rok in zderžujem s tem tudi svojo staro mater. Toda že več mescev nisem mogla delati zaradi bolezni, ki mi je delala čedalje večje bolečine. Zdravnik, ki me je delj časa brez vspeha zdravil, je videl kako sem ubožna in mi je svetoval, naj grem za dolgo časa v bolnišnico in sicer, ako le mogoče, precej. To mi ni bilo nikakor po volji. Inela sem list „Bolletino Salesiano“, katerega mi je posojevala dobra prijateljica. Po njem sem spoznala presv. Devico Pomočnico in se naučila jo čedalje bolj ljubiti in častiti. Hotela sem se prej k njej zateči, predno počnem kaj drugega. Opravila sem devetdnevnicó k Materi Božji, da bi me ozdravila po priprošnji svojega častitega služabnika Don Boskota. Hitro sem pričela postajati bolj zdrava in deveti dan sem popolnoma okrevala. Zaobljubila sem se bila, da bodem darovala kaj, ako bode moja prošnja uslišana. Žal mi je, da ne morem več dati kot dve liri, kateri sem si mogla od ust pritergati.

Fornaci (Brescia), 28. grudna 1888.

Najponižnejša služabnica
T. Rosalinda.

Razgled po svetu.

Iz Sarajeva pišejo, da je škof Bukonjić posvetil 14. t. m. ondotno novo stoljno cerkev, stranska ol-

tarja sta posvetila vzviš. knez in škof Missia in škof mil. Marković. Naslednji dan so v prelepi procesiji prenesli najsv. Zakrament v novo cerkev. — Iz Maribora sta bila pri posvečevanju kapitelski vikar msr. Fr. Kosar, in stoljni dekan Ign. Orožen.

London. (Klinika za gobove.) Pred kratkim se je v taboru v Marlborough-House-u, kateremu je predsedoval princ Wales, sklenilo, da naj se postavi spominek ranjkemu o. Damijanu, kateri si je pridobil tolikih zaslug za gobove na Malokai. Tudi se je sklenilo, da naj se vstanovi v Londonu klinika, to je, praktična šola za gobove, da bi imeli zdravniki priliko, iznajti kako vspešno zdravilo proti tej, do sedaj še neozdravljivi bolezni.

Amerika. Strašni pogin mesta Johnstowna (r. Džonstavn) in čudovito ohranjenje Marijine podobe so časniki že oznanovali, naj se tudi v „Danici“ ohrani ta strašna dogodba. Pri-poveduje se tako-le: Nesreča kakoršnih zgodovina le malo vé pokazati, je zadela 6. rožnika mesto Johnstown (v Zedinjenih državah). Ta še mladi kraj, ki pa že šteje skoro 25.000 prebivalcev, je zelo oberten, v Pensilvaniji. Nahaja se na zahodnji strani Aleghany-skega pogorja, ob malem pritoku vode Alleghany. Blizo 20 kilometrov globokeje pod berdom širi se ozka dolina, v kateri je bilo nekaj ur dolgo, umetno jezero. Močni nasip, kateri je jezero ograjal, je bil že dolgo časa spodjedan in že razmočen od vode; pa vsa svarila, da naj se jéz popravi, so se prezirala. Silne plohe so potoke Aleghanyškega pogorja spremenile v reke, nasip ni mogel pritisku silovitih vodá kljubovati; pretergal se je jéz, in v eni uri prederla je voda nasip jezera, veliko milijonov kubikmetrov vode bučalo je v lepo dolino Coneaugh. Vse, kar ni bilo najmanj 30 do 40 čevljev nad dolino, bilo je razdžano in odneseno, cele hiše je povodenj vzdignila in odnesla, celo železnični vlak je raztergala in v kosovih dervila cele ure daleč; stavbe in poslopja v dolini so bile pokončane. V eni uri časa so valovi dosegli mesto Johnstown in v nekih minutah bilo je vse v podertinah. In naj hujše je še prišlo: hiše in hišne podertine nakopičile so se pri železniškem mostu, kateri je na spodnji strani Johnstowna, zmešano gručeve se je vnelo, in kar je bilo notri še živega, našlo je v ognju smert. Število ponesrečenih se cení na 4000 ljudi (perva naznanila, ki jih imenujejo čez trikrat več, so prisiljena); tudi povedke o plenjenji in ropanji merličev so pretirane in izmišljene.

Škoda vsled te povodnji je velika, pa vendar ne tolika, kakor so v začetku naznanovali.

Tudi v družih delih Pensilvanije, kakor v sosednji državi Novem-Jorku, so povodnji napravile veliko nesrečo.

Božja previdnost pa vé tudi strahotne dogodbe obračati v poterjenje resnice in povišanje slave sv. katoliške Cerkve. Pri tisti strašni povodnji se je dogodilo nekaj, kar celo krivoverci ne morejo tajiti. V severni Ameriki, kakor je znano, mogočno gospoduje protestanstvo, ki se posebno rado vzdiguje zoper čast Matere Božje in psuje katoličane, ki jo véрно častimo. Poslušajte pa, kaj poroča celo protestanški časnik „Times“ iz one grozne dogodbe.

V Filadelfiji izhajajoči protestanški list: „Times“ piše:

„Čudež, kateri se je zgodil v cerkvi čistega spočetja v Johnstownu zbuja splošno sterjenje. Veliko število prič zamore dogodek poterjati, in v resnici je, da se tako izrazimo, čudovita. Bile so v petek zvečer ravno šmarnice, ko so se pridervili valovi v Cambria-City (v tisti dolini). Cerkev je bila polna ljudi. Kar se zasliši šumenje valov; skušali so zbrani verniki zbežati iz cerkve. In posrečilo se je revežem, kar se namreč tiče bega iz cerkve; toda v malo minutah je bila cerkev pod vodo — voda je stala v cerkvi 15 čevljev visoko in valila se je po kotih v groznih vertincih. Ta cerkev je bila po nalivu na pol razdžana, klopi je voda odnesla in vse poslopje je razrovštano, od zunaj in od znotraj. Ko so včeraj skozi vrata, katere je bila razna šara zagradila, v cerkev, prerili, videlo se je, da je razdžanje popolno. Ena sama reč je odšla divjanju valov. Kip svete Device, kateri je bil za šmarnice ozališan in ovenčan, bil je nepoškodovan, taki, kakor v dan, ko je bil okinčan. Cvetlice, venci in pajčolan s čipkami — vse je bilo nepoškodovano in snažno! tudi naj manjšega poškodovanja ni bilo zapaziti! Sledí na stenah so kazale, da se kipa, kateri je tri čevlje visok, 15 čevljev visoko v cerkvi stoječa voda (tedaj 12 čevljev nad kipom), kljubu temu ni dotaknila! Vsakdo, kdor je videl kip in obližje, je prepričan, da je ta dogodek čudovit, in najhujši dvomljivec mora priznati, da dahne po čeznaravnem.“

Rimske pravne razmere pejasnuje grozna dogodba, ki jo pripoveduje „Linzer Volksblatt“ in bodi tukaj omenjena. Nedavno je neka krokarska mati svojo lastno hčer za veliko svoto denara prodala predstojnici neke kužljive hiše. S strahom je spoznalo dekle, v čegavo oblast je izdano. Po srečnem naključji se ji sponese, da more neki prijateljci v mestu svoj grozni stan naznaniti. Prijateljica neutegoma hiti na policijo in zahteva pomoč. Toda glej — rimska policija naznani, da, žali, v prid prodane deklice nič ne more storiti, ako se poprej kupovavki denar ne poverne. Tako pod Crispi-em, tem „verlim politikarjem“, kakor ga imenuje eden časnikov na Slovenskem! Od nečloveške matere ni bilo več denara dobiti. Zvesta prijateljica se oberne do kardinala vikarija, naj za Boga odkupnino plača. Le-tá, pretresen od tolike pošastnosti, res izročí velik del zelo velike svote in ob enem dá priporočila za prošnje pri imovitih katoličanih v Rimu. Tako je bila rešena sirota, od lastne matere tako sramotno prodana! Liberalni listi se o tem neslano šalijo, ne tajé pa dogodka! — Ni čudo, da Italija pri tacih razmerah nič blagra nima, kajti: „Italija je na robu denarstvenega poloma“, pravi eden nemških listov. —

Zadnji dan mesca avgusta so bili pri sv. Očetu zastopniki nemške Pijeve družbe. Pri tej priliki so rekli sv. Oče, da so že dvanajst lét v ječi; mnogi so Jim nasprotni, pa tudi mnogi z Njimi...“

V Reki, 18. sept. 1889. Danes došel sem v Reko. Storil sem pešpot od Poreča preko Istrije in najvišje gore v tej deželi, Učke (Monte-majore). Nabral sem že precej in zanimivega potopisa i. t. d. Po službi Božji v redovni cerkvi čč. oo. avguštincev sem šel v kapucinski samostan in zvedel od č. vr. o. gvardijana, da je pomoč došla. Neizrekljivo hvaležen sem s solzami v očeh opravil „tebe Boga hvalimo“ v cerkvi sv. Vida — tam kjer je čudovita britkomartra. Zamorem se s parobrodom reškega društva odploviti v Split, od

tam pa na Liso. Zbog tega bode potopis še v marsičem bolj zanimiv. Danes o polnoči odplovimo z Reke. Sedaj pa idem na sv. Tersat priporočiti Vas, Vaše dijake i. t. d. in sebe Materi milosti Božje na Njenem milostnem kraju, kjer je stala Njena presv. hišica. Opravljal bodem zvesto in mnogo za dva priporočena na potu in na presv. krajih. Kakor sem obljubil in še več bodem s pomočjo Božjo storil, molil in opravljal za Vas in v Vaš namen i. t. d. Verujem, gotovo bodem uslišan, ne zbog sebe revnega grešnika, temveč zbog presv. Kervi Gospodove, ki je tekla na krajih, kamor po milosti Božji idem. Iz Dalmacije, ako Bog da, Vam pošljem kak dopis...

I. Bratovske zadeve molitvenega apostoljstva.

Nameni za mesec kimovec (september).

a) Glavni namen:

Cerkve jutrove.

(Spis poterjen in blagoslovljen od sv. Očeta Leona XIII.)

(Konec.)

Vsaki prvi petek mesca se opravi v Paray-le-Monial sv. maša, da bi se od sv. Jezusovega Serca sprosil spreobrnjenje jutrove dežele; češčenje Božjega Serca tudi veselo cvetè pri malem številu pravovercev jutrove dežele: to mora naše zaupanje pozivljati. Že pred leti je razširjen „rožni venec molitvenega apostoljstva“, ali „posebni nameni, katere zamorejo udje molitvenega apostoljstva, kedar sv. rožni venec molijo, obujati zraven še navadnih namenov“: K tretji žalostni skrivnosti — kateri je za nas s ternjem kronan bil — je kot namen dano: „Za razkolnike in jutrovske krivoverce“, in glas Gospodov tako-le govori: Moj sin, moja hči! že mnoga stoletja so dežele, katere so bile nekdanj zibel sv. Cerkve, z obžalovanja vrednim razkolstvom ločene od mojega skrivnostnega telesa, sv. katoliške Cerkve. Če me ti ljubiš, se bodeš z mojim najljubeznjivšim Sercem in s sercem brezmadežnim moje Matere zedinil, da bi dosegel, da se Gerško in Rusija zopet zedini z Rimom, kot središčem, in da jutrovski krivoverci zopet dosežejo edinozveličavno sv. katoliško vero. Misli na tako veliko število teh razkolnikov in krivovercev; je jih blizo 80 milijonov! O le veruj, da bo vsaka tvojih molitev blagoslov prosila nad te dežele, katere so bile nekdanj tako rodovitne v Gospodu, in so sedaj tako nerodovitne.

b) Posebni nameni:

22. Marija sedem žalosti. Služabniki Marijini. Veliko na telesu in duši hudo terpečih. Več neozdravljivo in smertno bolnih.

23. S. Lin. Sv. Oče. Zbujenje dolžnosti pri brezvestnih stariših in gosposkah. Več za deo nemarnih in nesposobnih.

24. Marija de Mercede. Bratovščina Jezusovih Detoljubov. Jetniki in njih predstojniki. Več pravdoslovcev.

25. S. Kleofa. Vredno in pogosto prejemanje ss. zakramentov, posebno pri mladini. Mnogi žalostni. Več občin.

26. S. Megingaud. Škofija Virteburška. Spodobna poprava in ohranitev cerkvá, posebno cerkev Serca Jezusovega. Mnogo dijakov.

27. Ss. Kozma in Damijan. Jezusova družba. Več zdravnikov. Hudo skušani, revni, mnogi brez službe, zadolženi.

28. S. Lioba. Franki. Družba sv. Bonifacija. Oddaja šolskih služb pravim katoliškim in pobožnim učiteljem in učiteljicam.

29. S. Mihael. Pospesevalci molitvenega apostoljstva in bratovščine Jezusovega Serca. Poljsko. Sirote in na pol sirote.

30. S. Jeronim. Lavantinska škofija. Sveta učenost. Vse poslani pa ne še uslišane prošnje. Udje molitvenega apostoljstva in bratovščine Serca Jezusovega, ki so v kimovcu in ki bodo v vinotoku umerli.

II Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Serca.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Serca, sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Hermagora in Fortunata, naših angeljev varhov in vsih naših patronov Bog dobrotno odverni od naše dežele poboje, umore in samomore, odpad in brezverstvo, prešestvanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne pregrehe in velike nesreče. — Priporoča se nekdo v bratovsko molitev za pomoč v velikih stiskah. — Nekdo, da bi srečno opravil neko preskušnjo. — Neprijetna zadeva, da bi se vgodno izšla.

Zahvale in prošnje.

Več oseb Čušniške duhovnije se Mariji očitno zahvaljuje za ozdravljenje in pomoč v nadlogah s prisereno prošnjo, naj naša ljuba Gospa presv. Jezusovega Serca prosi tudi zanaprej za nas!

Mati, se v imenu svojega sina, bolehnega duhovna, prav prisereno zahvaljuje Naši ljubi Gospej presv. Serca, sv. Jožefu, sv. Antonu Pad., sv. Frančišku Seraf. in dušam v vieah, za polajšanje hude bolezní v glavi. Ob enem pa ravno tako prisereno omenjene svetnike prosi, da bi oni pri ljubem Bogu izprosili milost, da bi se ta huda bolezen ne ponavljala več, temuè bila za zmiraj odpravljena.

G. P.

Bil sem v zadregi in stiski; pomagati si nisem mogel; obrnil sem se k sv. Antonu Pad., k Materi Božji, sv. Frančišku in k sv. Jožefu. Priporočil sem se v molitvi in pri sv. maši, in uslišan sem bil. Zato naznanjam prisereno zahvalo Materi Božji in Svetnikom še dalje za pomoč.

G. Ivan, tretjerednik.

Zahvale.

Bila sem bolna, in ko mati najveè pomoči potrebna. Prosila sem Marijo, sv. Ana, sv. Antona Padovanskega: in moja prošnja je bila popolnoma uslišana. — Drugič sem imela v ustih močno bolečo otekline; zopet sem prosila Marijo in svetnike: in zljajšalo se mi je. — Tretjič sem bila v zadregi zavolj nekega denarja; obljubila sem, ako se po sreèi izide, da mi ne bo zgube, da hoèem po „Danici“ razglasiti: zares vse se je po sreèi izšlo. — Za vse to se najlepše zahvaljujem usmiljenemu Bogu, Mariji in svetnikom, in upam tudi zanaprej v potrebah pomoè po njih od Boga sprostiti.*)

Z Bogom!

Duhoven iz Goriške nadškofije se prav prisereno zahvaljuje N. lj. G. presv. Jezusovega Serca, sv. Jožefu, sv. Antonu in sv. Frančišku za uslišano prošnjo v neki silno zanaotani zadevi.

*) Priloženi dar smo obrnili za dijasko mizo: Bog plaèaj.

Naj spolnim, kar sem obljubila, ko sem bila bolana. Trikrat sem imela pljučnico, potem pa je persna vodenica tako hudo protila, da nisem imela več upanja še kedaj ozdraveti: štirnajst dni življenja mi ni več obetal zdravnik. V ti hudi stiski sem se obrnila do presv. Sereca Jezusovega, do Naše ljube Gospe in k svetim Frančišku Seraf., k sv. Elizabeti, sv. Antonu Pad. in ss. Šimnu in Judu in sem obljubila, če po njih prošnjah ozdravim, da bom po „Danici“ svojo zahvalo naznanila s popolnim imenom. In v resnici, ko sem pervikrat devetdnevno opravljala, se mi je na bolje obrnilo, in zdaj se tako terdno čutim, kakor bi ne bila nikdar bolana, in prav dobro spoznam, da na nobeno drugo pomoč kakor na priprošnjo Marije Device in imenovanih svetnikov sem od presv. Sereca Jezusovega pomoč dosegla. Iz dna svojega sereca izrečem najtoplejši zahvalo presv. Serecu Jezusovemu, N. lj. Gospej in Svetnikom Božjim, in se priporočim Mariji Kosernik,

hišna posestnica v Lahovčah.

Zahvala Mariji Pomočnici.

Skoraj že šest mesecev nadlegovala me je v kratkem ponovljana bolezen na nogi. Skušal sem različne pomočke. Imel sem v tem najbolj izurjene zdravnike, in ravnal se po svetu skušenih ljudi. — A vse nič ni pomagalo. — V tej stiski se obrnem do Marije Pomočnice in ji naredim naslednjo obljubo: Če srečno ozdravim na Njeno priprošnjo — (kajti zdravniki so že rekli, da bo šla noga proč) — naznaniti hočem to v „Zgodnji Danici“ v očitno zahvalo, in javno podpisati svoje ime v resnoben opomin sebi in drugim: — kdor Marijo časti in v njo zaupa, naj se ne sramuje to javno pokazati — jaz pa tega pervikrat nisem bil storil: za to pa danes:

Hvala Ti Marija,
Zdravje bolnikov!

France Rajčević, bogoslovec.

Listek za raznoterosti.

Iz Ljubljane. Bogoslovne šole se pričó 1 vinotoka (okt.) Sto in trije je dozdej število vsih gg. bogoslovcev. Šolska mladina je pretekli torek imela sv. mašo za poklic sv. Duha.

V uršulinski cerkvi je 17. t. m. milgosp. prošt dr. Leonard Klofutar imel pontifikalno sv. mašo z azistenco; potem so blagoslovili zalo novo šolsko poslopje, ki je po vsem pripravno za kako višjo šolo slovenskih hčer, za katerih oliko so vsestransko sposobne č. gospe uršularice. Pričujočih je bilo o tej priliki tudi več višjih civilnih gospodov. — Za dijake je v stoljni cerkvi v torek ob 10ih milgsp. prelat dr. Andr. Čebašek imel slovesno sv. mašo ko klic sv. Duha za srečen začetek in pospéh novega šolskega leta. Bog daj gg. učenikom in ljubi mladini strah Božji, modrost in vsakteri blagoslov. „Initium sapientiae timor Domini.“

Novosti „Das Gotteskind“ v otročjem (naj manjšem) formatu za otročiče. V zl. obrezku 30 kr.

Anleitung zum frommen Beten; für Kinder. Von dr. Fr. Falk. 6 kr.

Geist des Convictes. V. J. Bern. Krier — 48 kr.

Mittel-Europa — Dums Comptoir und Reisekarte — 36 kr. — Vse dobrorabne tvarine v kat. bukvarni.

Huda slana, kakor se sliši od več strani, je te dni ajdo posmodila. Tudi drugi pridelki so se slabo obnesli, žuga pomanjkanje in lakota. Letina se ravná po tem, kakor mi Bogu služimo. Samo s šolsko mladino je bogata létina, in ne vé se, ob kaj se bo brusilo toliko zób? So pač tudi mladi večkrat premalo Bogu zvesti in preveč nehvaležni.

V Jeruzalemu je postal patrijarh prečast. msr. Ljudovik Piatí, prešnji apost. delegat v Siriji.

Duhovske spremembe.

V Ljubljanski škofiji: Čast. g. Val. Alijančič je postal administrator na Dobravi pri Kropi. Č. g. Marko Pakiž je prestavljen iz Šmartna pri Litiji v Šmihel pri Novem mestu; na njegovo mesto pride č. g. Konrad Tekster iz Čateža.

Iz rimskega Martirologija.

19. sušca.

V Judeji sv. Jožef, ženin presv. Marije D.

Na Laškem v mestu Sorrentu sveti mučenci Kvinktij, Kvinktilla, Kvartilla in Marko z 9 drugimi.

V Nikomediji sv. Panharij Rimski, pod Dijoklecijanom ob glavo djan, ter je krono mučenstva dosegel.

Ravno ta dan ss. škofa Apolonij in Leoncij.

V Gandi (Gent) sv. Landoald, mašnik Rimski, in Amancij dijakon, ki sta bila od sv. Martina papeža poslana sv. evangelij oznanovat, po smerti pa sta slovela z mnogimi čudeži.

Pri Pinskem mestu blaženi Janez, mož velike svetosti, ki je prišel iz Sirije na Laško, kjer je mnogim služabnikom Božjim bival oče 44 lét, in je sloveč s čednostmi umerl v Gospodu.

Dobrotni darovi.

Za dijaško mizo: Čast. g. župnik Anton Jamnik 10 gld. — A. m. D. gl. 5 gld. — Č. g. župnik Fr. Kepec 3 gld. — Preč. g. voj. duhoven Ant. Jaklič 5 gld. — Neimenovana vsled uslišanih prošenj 5 gld. — Prečast. gosp. dekan Fr. Kuntel 5 gld. — R. Mar. Brečelnik 5 gld. — Čast. g. župnik J. Razpotnik 3 gld. — Čast. g. duh. pastir Fr. Boncelj 5 gld. — Č. g. župnik Ant. Klemen 5 gld. — Prečast. g. dekan M. Kožuh 5 gld. — Čast. g. župnik Mat. Tavčar 20 gld. — Gp. U. Fabijan 1 gld. — Blaga druž. g. J. Šorn vsak mesec 1 gld. — Prečast. g. M. J. 20 gld. (nekemu dijaku za šolnino). — Čast. g. župnik Fr. Vohinec 1 gld.

Za sv. Detinstvo: Z Mozirja 40 gld. — Po č. g. župniku Ant. Klemenu 9 gld. 93 kr. — Čast. g. Valentin Alijančič, kaplan pri sv. Petru v Ljubljani, 20 gld. 60 kr.

Za afrikanski misijon: M. in P. M. 2 gld.

Za misijone: P. preč. g. župu. J. Rozmanu 2 gld.

Za bratovščino presv. R. Telesa: R. Marija Skalar 5 gld.

Za pogorelce v Goričah pri Hrenovicah: Neimenovana 3 gld.

Za poškodovane s točo na Kerki: Neimenovana 3 gld.